

paa Forbrydelsens Udførelse. Selvfølgelig vil han i det enkelte Tilfælde kunne blive at straffe snart med en større, snart med en mindre Straffegrad end Gjerningsmanden paa Grund af de mulig forskjellige Omstændigheder, der kunne have Indflydelse paa den personlige større eller mindre Strafftyld for Enhver især af dem, f. Ex. Forbrydelsens Gjentagelse, ligesom den psykologiske Hovedårsag, forsaavidt Gjerningsmanden har udført en anden eller større Forbrydelse end den, hvortil hiin havde tilskyndet ham, naturligtvis for denne Deel af Forbrydelsen ikke kan ansees eller straffes som Anstifter, medens paa den anden Side den psykologiske Hovedårsag — i Overensstemmelse med de følgende, nedenfor nærmere omhandlede Bestemmelser i Paragraphen — vil være at idømme en hderligere Straf end Gjerningsmanden, naar han havde tilfattet Udførelsen af en større Forbrydelse end den, der er bleven paabegyndt. Det turde fremdeles heller ikke være utvivlsomt, at den, der har fremkaldt Forsættet om at begaae en Forbrydelse — som i § 50 bestemt — bør straffes for Forsøg paa Forbrydelsen, skjøndt for et fjernere Forsøg, om der end ikke er forøvet nogen til Forbrydelsens Sværkættelse sigtende Handling, jfr. Jb. 15 April 1840 § 11, men Kommissionen skjønner derhos ikke rettere, end at ogsaa den, der har søgt at bevæge en Anden til at beslutte en Forbrydelse, skjøndt dette ikke er lykkedes ham, konsequent maa erkjendes at have gjort sig skyldig i en strafbar Handling, idet han ikke kan nægtes at have udviist en Virksomhed, der sigtede til at fremme Udførelsen af hans forbryderiske Villie, den nemlig at faae Forbrydelsen iværksat ved den paagjældende anden Person som Medskab. Forsaavidt denne Virksomhed dog maa betragtes som et fjernere Forsøg, end hvor han havde formaaet den Anden til at fatte den forbryderiske Beslutning, end sige, hvor isølge heraf Skridt allerede ere gjorte til Forbrydelsens Sværkættelse, har man anseet det for rigtigst i Slutningen af 1ste Stykke i Udkastets § 50 at foreskrive, at en forholdsmæssig mildere Straf skal anvendes, naar det ikke er lykkedes Anstifteren at bevæge den Anden til at beslutte Forbrydelsen. — Med Hensyn til Redactionen af § 50 skal man iøvrigt

bemærke, at man ikke har nævnt visse enkelte Midler, hvoraf Anstifteren kunde betjene sig for at indvirke paa den Anden, saasom Befaling, Kjøb osv., idet man har anseet det hensigtsmæssigt, ved at bruge de almindeligere Udtryk „Løfter, Trubler eller andre Foretillinger“, at lægge Bægten saameget stærkere paa den Dvalitet ved Indvirkningen, hvorpaa det her kommer an. Denne Indvirkningens Dvalitet har man betegnet ved at den Paagjældende har „bestemt“ den Anden til at begaae en Forbrydelse, hvilket Udtryk formeentlig deels betegner, hvad det skal betegne, deels turde være at foretrække for det i danske Straffelove brugte Udtryk „forledet“, forsaavidt dette antyder et Moment af Overtalelse eller Forsøkkelse, som formeentlig slet ikke kræves; der kan t. Ex. ikke være Spørgsmaal om, at den, der paa Forespørgsel af en Anden, om han vil give en vis Sum Penge for at faae en vis Forbrydelse udført, lover dette og derved bestemmer den Anden til at udføre Forbrydelsen, rettelig bør betragtes som Anstifter. Da man derhos ikke kan billige den af Nogle hylde Anskuelse, at Anstifteren kun skal straffes, som om han selv havde udført Forbrydelsen, naar denne er iværksat i hans Interesse, idet Gjerningsmanden formeentlig kun da skal kunne siges at være benyttet som Medskab til Sværkættelsen af Anstifterens forbryderiske Forsæt og den begaaede Forbrydelse saaledes at være Anstifterens egen, medens han under en modsat Forudsætning kun skal kunne siges at have medvirket til den af en Anden, nemlig Gjerningsmanden, begaaede Forbrydelse — en Anskuelse, hvis Urigtighed formeentlig godtgøres ved den simple Betragtning, at det dog i begge de forudsatte Tilfælde er Anstifterens og Gjerningsmandens fælles Villie og Beslutning, at Forbrydelsen skal udføres — hedder i Begyndelsen af § 50 ganske i Almindelighed: „Den, der ved Løfter osv. har bestemt en Anden osv.“, uden nogen Tilføining om, at Forbrydelsen skal udføres i den Paagjældendes Interesse, eller overhovedet om Motivet til den psykologiske Indvirkning paa den Anden. At det maa være „forsættelig“, den Paagjældende har faaet en Anden til at fatte Beslutning om at begaae en Forbrydelse, er en Selvfølge, men man har